

KRABAT

EVIGHEDENS TERNINGER

TOSSET MED TENTAKLER

BJARNE NORDBERG PEDERSEN

ISABELLA

SEBASTIAN

DIANA
STANLEY

JOE
DIAMOND

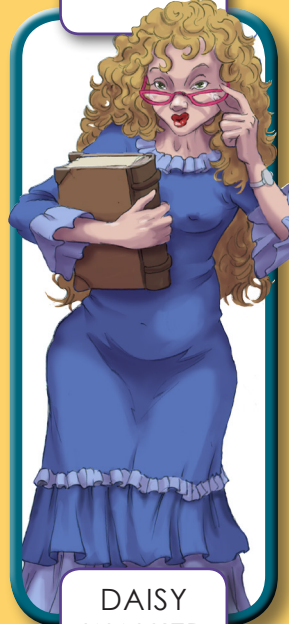
OLIVER

MATHILDE

JENNY
BARNES

DAISY
WALKER

BJARNE NORDBERG PEDERSEN

EVIGHEDENS
TEJNINGER

TOSSET MED TENTAKLER

*Verden blev ikke skabt af magi,
men gennem De Sandes fantasi.
Vi var fanger, i deres drømme,
som drivtømmer i vilde strømme.
Syv nøgler har vi derfor smedet
til deres hjem, som før var fredet,
syv nøgler, der vil åbne porte,
og sætte løs de slavegjorte
og gøre verden fri.*

1

GIVE OP?

Oliver lagde sin jakke over ryggen på en stol og kiggede nervøst rundt på de sovende drenge. Han tørrede sveden af panden. Der var forbandet varmt i dag, og lokalet stank af muggen pizza. Oliver gættede på, at spillerne havde været fanget i spillet et pænt stykke tid. En lille sky af fluer fløj rundt ovenover de kolde og mugne madrester.

Det havde taget Oliver, Mathilde og Sebastian virkelig lang tid at finde sommerhuset, hvor gruppen af drenge spillede med en af terningerne. Det virkede som rent held, at det omsider var lykkedes. Mathilde og Oliver havde efter en del plagen fået lov til at holde sommerferie hos Sebastian.

Sebastian boede nærmest på et slot. De tre børn havde hver deres værelse, og hverken Oliver eller Mathilde havde mødt Sebastians far. Han var hele tiden ude at rejse, men sørgede for, at der var mad i køleskabet og lommepenge nok. Sebastian havde endda fået sin far til at ringe til Oliver's mor og fortælle, at Oliver havde fået sommerjob

som havehjælper.

Mathilde havde også fået lov til at flytte ind. Hun fortalte, at hendes mor var vildt begejstret over, at Mathilde endelig kom lidt ud af huset. Gry, som hendes mor hed, havde endnu ikke opdaget, at terningerne var blevet stjålet. Hun troede stadig, at de var gemt af vejen på Mathildes fars efterladte værelse. Mathilde satsede på at finde alle terningerne, før hendes mor fik nys om, at de var væk.

De tre havde søgt nettet tyndt efter historier om gyldne terninger. Omsider var det lykkedes dem at finde et spor, da Victor, som lige nu lå og sov for bordenden i sommerhuset, havde valgt at prale med, at han havde vundet en gylden terning. Victor og hans venner havde lånt et sommerhus, ikke så langt fra Sebastians hus, for at spille rollespil en hel uge. Mathilde, Sebastian og Oliver behøvede ikke at frygte, at denne redningsaktion ville tage for lang tid. Med en hel uge til rådighed kunne de koncentrere sig om at redde Victor og hans venner, der helt sikkert var fanget inde i et spil netop nu.

Oliver studerede spillerne. En af dem var en pige, der sov med hovedet oven på sit skema, så ansigtet ikke var synligt.

Hun havde en varm sort læderjakke på, til trods for varmen. Hendes hår var klippet kort og farvet både lilla og blå.

”Er hun goth eller noget?” spurgte Oliver.

Mathilde himlede med øjnene. ”Er det ikke lige meget? Lad hende nu være ...”

Sebastian stirrede ud over bordet.

”Jeg kan ikke se terningen.”

Mathilde gik over til Victor, der styrede spillet og havde scenariet gemt bag en papskærm.

”Den ligger heromme. Victor krammer den nærmest.”

”Hvad spiller de?” spurgte Oliver.

Mathilde gispede.

”De spiller *Cthulhu ringer*.”

Sebastian blev helt bleg.

”Hvad er der så specielt ved det?” spurgte Oliver.

”Det er et af de sværeste rollespil i verden,” svarede han.

”Hvem er ham der Katulu?” spurgte Oliver og skævede nervøst hen på en bog med monstre til spillet. På forsiden var en gigantisk mand med blæksprutteansigt ved at flå en by fra hinanden.

”Cthulhu,” rettede Sebastian ham. ”Det er en slags gud, der sover i havet og venter på, at hans tid skal komme, så han kan rejse sig og smadre det hele. Rollespillet handler om

den verden, han eksisterer i, og hvordan spillerne prøver at stoppe ham og andre onde guder fra at udslette verden.”

Mathilde samlede terningen op og kiggede uroligt hen på Oliver. Hun havde ikke sin handske på, så magien, der fangede dem i spillet, ville blive aktiveret, hvis hun rullede med den.

”Man spiller normale mennesker i en verden, hvor der findes monstre, som prøver at ødelægge Jorden. Du kan finde våben og måske et par formularer, men monstrene gør dig helt gak-gak. Jo mere du lærer, desto mere sindssyg bliver du.”

Sebastian fortsatte: ”Der findes heller ikke rigtig helbredelse. Du kan forbinde dine sår, men hvis du kommer til skade for alvor, så skal du tilbringe måneder på hospitalet. Ikke noget med magiske drikke eller præster med helbredelsesformularer.”

Mathilde tænkte sig længe om.

”Det værste er, at et scenarie i *Cthulhu ringer* tit løber hen over flere uger. Jeg ved ikke, hvor lang tid det varer i vores verden.”

Oliver sank en klump. ”Victor og hans gruppe er kun i sommerhus resten af ugen.

Jeg tror alligevel ikke, at vi når at blive færdige, inden de skal hjem.”

”Hvad gør vi?” spurgte Sebastian. ”Tager vi bare terningen og går?”

Mathilde stirrede på bordpladen. Der var helt stille et par sekunder.

”Jeg ... Nej, jeg tager derind. Hvis vi ikke redder dem, så dør de højst sandsynligt i spillet. De har ingen idé om, hvad der er ved at ske. Men jeg tager alene derind. Der er ingen grund til, at I også bliver udsat for fare.”

Oliver skulle til at brokke sig, men Sebastian kom ham i forkøbet.

”Sludder. Vi tager alle sammen derind og hjælper hinanden. Ligesom med de der rumedderkopper på rumskibet.”

Mathilde nikkede kort og så på Oliver.

Han sendte hende et smil. Sebastian og han havde sloges mod et kæmpe rumvæsen, som havde forsøgt at slå dem ihjel. De havde kun overlevet, fordi de havde arbejdet sammen.

”Lad os redde dem,” sagde Oliver og håbede, at hans stemme lød mere rolig, end han egentlig var.

Mathilde skrev en forklaring på en seddel til spillerne, der ville vågne op, når hun og de andre gik ind i spillet. Der

stod, at de ikke skulle gå i panik over, at der lå fremmede mennesker og sov ved deres bord. Spil-lederen Victor ville først vågne, når spillet var gennemført.

Sebastian og Oliver satte sig på hver deres stol og ventede. Til sidste hævdede Mathilde den ottesidede terning og spurgte, om de var klar.

Oliver kom i tanke om, at man havde mulighed for at vælge, hvem af karaktererne man ville spille. Man skulle bare sætte sig ved det rigtige skema.

”Vent!” sagde han, men Mathilde havde allerede rullet med den gyldne terning. Den trillede ud af hendes hånd, ramte bordet og landede hurtigt på en 8’er.

Alt blev sort.

1927

Oliver åbnede øjnene og blinkede overrasket et par gange. Han sad i en blød lænestol i et kæmpestort bibliotek. Utallige reoler fyldt med brune intetsigende bogrygge dækkede alle vægge.

Oliver lukkede øjnene igen og trak vejret dybt.

”Please, lad mig være en mand denne gang. Please, please, please. Det behøver ikke at være en soldat eller noget andet sejt. Jeg kan sagtens nøjes med at være en intelligent nørd.” Oliver mærkede forsigtigt efter på sin brystkasse og fandt et par ret store bryster. ”Årh, for satan da ... ”

En høj mand frem trådte frem fra bag en reol. Han bar en hvid skjorte med slips. En sort hat, der passede i farven til hans mørke, flagrende frakke, sad skævt på hans hoved. Hans ansigt var hærdet, men havde Sebastians smil. Han fleksede sine store muskler og smilede til Oliver.

”Jamen dog, hvem sidder her? Jenny Barnes, min gode veninde.”

”Hold kæft, Sebastian,” mumlede Oliver tvært.

Han ville gerne imponere Mathilde, men det var svært, når han hele tiden blev fanget i kvindekroppe.

”Jeg er ikke længere Sebastian. Jeg er Joe Diamond, privatdetektiv.”

”Whatever,” sukkede Oliver.

Han vidste pludselig, at han hed Jenny og var ret rig og berømt. Han åbnede sin taske og trak en håndfuld pengesedler op. Der var også et lille spejl deri. Oliver så på sig selv. Han havde en fin lårkort blå kjole på, og en matchende hat. En dyr perlekæde hang om halsen. Han fandt også en lille pistol i tasken. Jenny Barnes lignede faktisk en, der kunne sparke røv. Han viste stolt sin pistol til Sebastian.

”Wauw, jeg er vist alligevel ret badass. Som en cool Lara Croft-type. Tomb Raider, du ved.”

Inden Oliver nåede at sige mere, trak Sebastian en gigantisk pistol frem fra et hylster under armen. Oliver sukkede. Typisk.

Oliver lagde sin lille pistol på

plads og trak i stedet en pengeseddel frem. Der var et sort-hvidt billede af en gammel mand på sedlen.

”Hvad er det her for nogle matadorpenge? Hvem er den gamle fætter?”

”Elementært,” lød en kvindes stemme. ”Billedet forestiller præsident Grant, og vi befinder os i byen Arkham i 20’ernes USA.”

En bibliotekar med krøllet blond hår kom gående med en bog i hænderne. Hun vendte den, så Oliver og Sebastian kunne se forsiden.

History of Arkham 1910-1920.

Oliver kunne straks genkende Mathildes træk i bibliotekaren. Hun drejede rundt om sig selv, så den lange lysblå kjole flagrede.

”Jeg er Daisy Walker, en ret klog bibliotekar. Hov, nu bliver jeg faktisk sikker på, at vi er præcis i 1927. Jeg har en masse viden om historie. Jeg skal da totalt meget herind, hvis jeg skal skrive opgave i skolen.”

”Ha!” lo Sebastian. ”Det er da så ligegyldigt med historie. Hvad kan du ellers? Hvor er din gun?”

Mathilde sendte ham et lynende blik. Oliver kunne ikke lade være med at føle glæden boble i maven. En lyd fik dem alle til at dreje hovederne.

En kvinde trådte frem. Hun bar en grå kutte over

hovedet, hvorfra hendes lange brune hår bølgede ned over hendes brystkasse. Hun stirrede mistænksomt på dem.

”Hvad fanden foregår der?”

Mathilde klappede bogen i med et smæld og gik hen imod den nyankomne.

Kvinden trak straks en ret stor savtakket kniv frem fra sin kutte og holdt den truende frem mod Mathilde.

”Hold jer væk! Jeg skal ikke have noget med jeres sindssyge spil at gøre. Et skridt mere, og jeg stikker jer ned,” sagde hun.

Kvinden måtte være den sidste spiller omkring bordet, som var fanget herinde.

”Du skal ikke være bange,” sagde Sebastian roligt. ”Vi gør dig ikke noget. Vi er på samme side.”

Kvindens øjne fløj hen på Sebastian, som stadig havde sin pistol i hånden, og tilbage til Mathilde, der fortsatte med at snakke.

”Du sad og spillede et rollespil i et sommerhus ikke? Og pludselig var I alle sammen fanget herinde? Oliver, Sebastian og jeg er kommet for at hjælpe. For at redde jer.”

Mathildes stemme var blød og rolig.

Kvinden rystede kraftigt på hovedet.

”Det er jo fuldstændig sindssygt. Hold jer væk! I er skøre!”

Mathilde trådte et skridt tættere på hende og forsøgte at smile.

”Vi vil kun hjælpe, Isabella. Det er det, du hedder, ikke? Det stod på dit skema.”

Oliver havde glemt at kigge på deres skemaer. Han var imponeret over, at Mathilde havde fanget deres navne og allerede regnet ud, hvem af de andre, der var fanget herinde. Det var hende gothpigen.

”Hvor er de andre henne? Hvad har I gjort ved dem?” spurgte Isabella mistænksomt.

”Dine venner er i sikkerhed ude i virkeligheden. Vi har overtaget deres karakterer.”

Diskussionen stoppede brat, da døren til biblioteket blev sparket op med et brag. Tre småfede mænd i mørke jakkesæt trådte ind ad døren. I hænderne bar de gamle tommyguns med store magasiner. Maskinpistoler, som Oliver havde set mange gange i gangsterfilm.

Bjarne Nordberg Pedersen

bor og arbejder som børnebibliotekar i Holbæk. Han har altid elsket den gode historie og arbejder med konceptet, når han formidler til børn og unge, fysisk eller gennem sin podcast: "Portalen." Hans hobbyer involverer rollespil, brætspil, film, serier, computerspil og meget mere... Han har skrevet historier siden første klasse og udgav sin første bog i 2014.

BØGER I SERIEN

